

Šy-li spěwał,
Bilnje džěłal,
Strowja cze
Šwójbny statok,
A twój šwjatok
Šradny je.

Ša staw špróžny
Napoju móžny
Lubošč ma;
Bóh pať šwěrnny
Wšes spať měrnny
Čerštwosć da.

Nječ ty spěwaš,
Šwěrnje džěłaš
Wšědne dnj;
Džen pať šwjaty,
Duški daty,
Wotpoczi ty.

Š njebež mana
Nječ czi kmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

R.

Šerbske nježelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmoleńskej kniharni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu wšedplatu 40 np. dostac.

Nježela Palmaram.

Markt. 11, 1.—10.

„Džowka Zionška, wješel šo jara, a wyskaj,
Jerusalemška džowka! Šlej, twój kral t tebi
pšichadža.“

Husto bě šo Ješuš šwojich nješćezelow smynł; nětko pať džěšće hižom dawno wěšćezenej šmjerczi dobro-
wólne napschězimo. Lud, jemu pšichiwšowazu, wozjato-
walše šjewjenje jeho kralowšće kraňnosće, tola nje-
pšćezelow šyła žadašće jeho došpólne šnicjenje. W jeho
šmjerczi dyrbjachu šo nadžišće woběju štronow dopjelnicž,
ale tak kaž šebi to myšliti njebešćte; pšchetož šmjercž
wón pocžerwi, šo by czi kraňnišo dobywał, a šwoje
kralestwo došta na kšchizu. Dolež bě přjedny rěcže wo
šwojej meššianskej doštojnošći tak husto šakašowal a ludej,
hdyž chžyšće jeho ša krala šeznič, šo wukšowal, šebi
nětko pšchewšla, na pucžu t šwojemu cžeršjenju a
wumrjecžu šo niz jeno Jerusalemje, ale wšchemu iŕaelskemu
ludej, t jutrownemu šwjedženju do Jerusalem a pšichadža-
zemu, jako kral pšchěštajicž. Wšchod wozšomaj žyšeho
luda chžyšće wón Šacharjome wěšćezjenje wotšnamjenicž,
w kotrymž bě jeho pšchihad w kšudobje a nišćezji
jako cžah na wóšliczim šrěbjecžu do hłowneho města
wopišany, šo by t tym wšchěch wozji na šebje jako
Meššiaša we wotročkowškej podobje šložowal, kóždu myšl
na šwětnu móž a kraňnošč, šamo pod hołdowanjom luda,
połnje wotštronil a pokašowal na šwoje šnutškowne poměry
t hrěšćnej cžłowškej wutrobje, do kotrejež chze duchownje šańcž.

Ješušowu šwjatocžny cžah do Jerusalem a, kotrehož
dopomnjecze kšchěšćanska žyrkej t dženknišćej nježelu
šwjeczi, nam našće šezjenje wopišuje, hdyž najpřjedny na
to pokašuje, tak Ješuš do Jerusalem a cžehnje jako kral
mož. Ješuš, jeho wuczomnižy a wjele luda bližachu
šo t Jerusalem a pšichidžechu na šwojim pucžu do
blišćosće města Bethšage, kotrež na rańšim botu wolišo-
weje horn pšchi dróšy, t Bethanije do Jerusalem a wjedžazej,
ležešće a w kotrymž bě wóšebje wjele mešćnišćich domow.
Duž wotpóšla Ješuš dweju wuczomnikow, jimaj porucziwšchi:
„Džiťaj do teho města, kotrež přjedny waju leži, a hnydom,
hdyž nutš pšichidžetaj, namašataj wóšlatko pšchiwšane,
na kotrymž hišćezje žadny cžłowjek njeje šedžik; wotwještaj
jo a pšchiwjedžtaj tošame hew.“ Tak poruczi wón, kiž
tola pšichšol njebe, šo by šebi škuzicž dał, tymaj
šwojimaj t kralowškej možu, da w tej šamej myšli
jenemu žusemu prajicž: „Tón šnješ to wóšlatko
potřeba, a rjetny šwojimaj wuczomnikomaj do přědka, šo
jeho wóšbedžer tošame na mešćezje šem pošćezle. Tež
my šo t Ješuškej jako kralaj možy pošnowamy, hdyž
prajimy: „Ja wěrju, šo Ješuš šchrstuš je mój šnješ,“
a hdyž šo kóždu cžah napominamy: „Škuzezje temu
šnješej t bojoicžu.“

Kaž pať je tón šnješ šam pošnal: „Moje kralestwo
njeje wot tuteho šwěta“, tak wšdawa šo wón tež wšchje
šwětnje možy a kraňnosće a cžehnje do Jerusalem a
jako kral mēra a cžicheje myšle. Wšchetož to wšchitko
šo šta, šo by šo profety Šacharjome šłowo dopjelnił.
Jako kral mēra podawa šo šchrstuš do šwojeho Wótza

wole, kotraž bu psches profetow pschijowjedana. To profeczijske słowo, w kotrymž wón tón króć pschifaini swojeho njebieskeho Wótza słuzi, rěka: Powjesće džowzy Zionstej (t. r. Jerusalemej): Slej, twój kral, kotryž cze i luboscju na swojej wutrobje nosy, pschihadza k tebi i czichej myšlu, so by czi k sczěhowanju swojeho pschiwolanja lóschit cžinił: „Wójcže sem te mni wchitzy, kiz wy spróznj a wobcžezeni scze, ja chzu waš woschewicz. Wjmicže na so mój pschah a wukricže wote mnje, dokelž ja cžicheje myšle šym a i wutrobu pokorny; dha namafacže wotpocžinł sa swoje dusche.“ Swoju cžichu myšl a ponižnosć wón psches to swontownje potasowasche, so niz jako semski kral na rjehotatym wójnskim konju, ale jako merny ferscha na wóšliczim šrebjecju, ja wójnske nadawki nješmanym, do Jerusalema jechasche. Raž wošol, tač bē tež wšcha pucha cžaha zuse kublo. To pač njebē bjes pschicžiny, so naich Šbóžnik w swojim cžahu šame zuse, požcžene wězy trjebasche: Wón chze psches swoju ponižnosć našču hordosć wotpocžicž. Pychi wón teho dla žaneje nochze, so bychu so křudzi psched nim nještrachowali, a so mohli tež najnižšchi profcherjo doměrnje k njemu šupicž.

Škóncžnje i našcheho teksta widžimy, so Křystuš do Jerusalema cžehnje jako kral cžescže. Raž pschi narodže, tač je tež pschi tymle nutšcžehnjenju porno niskosći bljšcžaza wyškosć nazcheho Kņjesa widžecž. Wón šam swoju cžescž njeprtasche; ale Wóh šahori wšchē wutroby, so wjele luda, kotryž bē na šwjedžen pschihšol a šakřišcha, so Jesuš do Jerusalema cžehnje, jemu i palmowymi hašosami napschecžimo džěiche, so by jeho, kaž bē to pschi kralowskich triumšnych cžahach wašchuje, do města pschewodžal. Jesušowaj wuczomnitaj, kotraž to wóšlatko k njemu pschijedžeichtaj, položičtaj swoje drašty na njo, so byščaj swojemu Kņjesej mjehke šydo pschihotowaloj. Wjele luda, kotryž i nim do města cžehnjesche, pschěicžerasche swoje drašty na pucž, so by jeho cžescžit, kaž so i tym kralojo cžescžachu. Drusy rubachu hašosy wot šchtomow a scželichu je na pucž. Wutrobna šwjedženška radosć bē mjes lud pschihšla a wšchitzy w duschi iacžuwachu: „To je džěn, kotryž je tón Kņjes cžinił!“ A w tutej radošci czi, kiz prjedy a ša nim džěchu, wóšje wysčaju: Šosianna (t. r. ach pomhaj! dai šbože!) temu šynu Dawitowemu (t. r. temu šlubjenemu Messiaskej)! Křwaleny budž, kiz pschidže w mjenje teho Kņjesa (to bē tón postrow, i kotrymž buchu po Ši. 118, 26 putnizy, k šwjedženjam pschihadžazy, w šwjatym mješcže powitani)! Šosianna we wyškosćci (t. r. pomhaj jemu ty, kiz ty bydlič we wyškosćci, t. j. w njeby. Ubo: Tež w njeby njech so czi Šosianna pschiwola)!

To bēchu kralowske cžescže, kotrež wyskazy lud swojemu messianskemu mernemu ferschcže wopokasowasche; Jesuš bē po tajkim hłowny wotpohlad swojeho šwjedženškeho nutšcžehnjenja do Jerusalema dozpěl: wón bu w žykej messianskej gloriiji, kotraž jemu šluschesche, šjawnje pschihšnaty. Tola ša naš je tónle triumšny cžah hnujazy wobras, hdyž wopomnimy, so bē wón i dobom Jesušowym šmjertny křód. Raž pschene woporne jehno k řěšanju, džěiche wón wošřjedž wyskazeho luda swojemu cžerpjenju i ponižnosću a cžichim podacžom napschecžimo, šebi teho derje wědomny, tač budže bóršy wot wšcheho šwěta, jemu w tu křwilu hišcže hošdowazeho, wopuschženy a šastorcženy a tač

budža te šchije, i kotrychž dženska „Šosianna“ křiczi, ša někotre dny wołacž: „Šřecž i nim! šchizuj jeho!“

K. A. Fiedler.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

tačle myšle nadendžech, Bože słowo cžitajo.

Šodawa šwěrnny cžitar „Pomhaj Wóh-a“.

1. knihi Wóššajowe, 50. šlaw.

(Šotracžowanje a škóncženje.)

10. A jako pschidžechu, tola niz po runym pucžu, džěiche nimo Šazy psches Šilistiski kraj, abo po dalšchim psches pušcžinu a potom nimo Wšwreho morja, so šo na narašskej mórškej štronje do polnozy wobrocžichu, k hunu Atad, něhdže wonka na polu na narašskej mórškej štronje bljško Šordanšeho wuliwa, hdyž tamnišchi wobudlerjo swoje žito moczachu, a kotruž bēchu po dornčelach, tam roscžazych, pomjenowali, dha šastachu a wotmēchu tam jara wulke a žalokne žarowanje; a Šosef se swojim domom wobžarowa swojeho nana šydom dnjom.

Šo Šieronymušu je huno Atad šama měštnosć, kotruž Šosowe knihi Beth-Šagla mjenuja, a kotraž leži njedaloko Šordanweho wuliwa, 5 šchtwórcž hodžin do křótkeho ranja wot města Šericho a 3 šchtwórcž hodžinow do wječžora wot Šordana. Atad leži runje na mješach mjes Šudowym a Benjaminowym šplahom a je šo pschi rošdželenju Benjaminěj pschidžěliło. Čhžesch-li tele mēnjenje ša prawe pschihšnacž. dha mělo „tamnu Šordanšku štronu“ řelacž w nawječžornym Šchijordanski krajju a niz w narašskim, a tač mohł Wóššaj řecžecž, dokelž njeje Šordan pschekrocžil. Tola nałožujetej šo šlowje „tamnu“ a „tutu“ štronu Šordana hewak šajnje po bydlenju Šraelskich džěczi w Šanaanski krajju, so ma „tamna“ štrona byčž naraššchi a „tuta“ štrona nawječžorny Šchijordanski kraj. Tež ša Wóššajowe cžahy bē wěšte, so budža Šraelske džěczi w Šanaanski krajju bydlicž, jako by šo to hižo štalo. Woni bēchu živi w pschihodže, pschitomnosć bē jenož pschekhadny cžah. Mamy teho dla huno Atad drje šerje mēčž ša řekajke nětkole nješnate měštno njedaloko řekajšich Šordanšich brodow na narašskej štronje Šchijordanskeho kraja.

11. A jako wobudlerjo Šanaanskeho kraja psches Šordan widžachu žarowanje pola huno Atad, džachu mjes šobu: Ešyptcženjo džerža tam wulke žarowanje wo řekajšeho šemrjeteho. Teho dla je to měšto mjenowane Šěbl Mizraim abo Ešyptowške žarowanje, a to hišcže ša cžahy, hdyž je Wóššaj tónle podawł ša pišal, po tajkim něhdže 230 lēt pošdžišcho; a měštnosć leži tamnu štronu Šchijordanskeje krajiny.

Tač šu Šakubowe cžělo nimale po žyke šamym pucžu do Šanaana dowješli, po kotrymž šu šo pošdžišcho Šraelske džěczi do kraja dobywale. Šta šo to bješe wšcheho šamyšla a bóle pschihšpadnje, dokelž njechachu ani šwady mēčž i Šilistiskimi, a dokelž chžychu i tym, so po dołhim pucžu cžehniču, pohřjebej cžim wjetšchu pucha dacž. Ale najwažnišche je, so je Wóh i tym swoje wěšcženje wukonjal: Ša chzu tež tebe šašo šem horje pschihšwješcž.

12. A jeho džěczi cžehniču, hdyž Ešyptcženjo na tamnym Šordanowym brjošy wostachu, psches Šordan a cžinjachu, kaž wón jim bē porucžil.

13. A wješechu jeho do Šanaanskeho kraja, a pohřjebachu jeho do dwojakeje jamy na polu, kotruž Abrahám bē kupil i polom ša pohřjebnišcže wot Šebzona, Šethejškeho cžłowjeka, napschecžimo Mamrej.

14. Šako bēchu jeho pohřjebali, wróczi šo Šosef šašo do Ešyptowškeje je swojimi bratrami a se wšchitimi, kotřž bēchu i nim horje cžahnyli, so bychu jeho nana pohřjebali, a kotřž šo nětko šašo cžahaj, i Mamrejšich štron šo wrócžazemu, pschidžělichu.

Duch štyšnosće we wyschšchim šmyšlu a šawěšćenje, so šo Šraelske džěczi šašo něhdy do domišny wrócza, wěje psches žyly šlaw; i tym pokasuja 1. knihi Wóššajowe niz jenož na wuczah Šraelskich džěczi i Ešyptowškeje, ale tež dale won na wěcžnu demišnu, do kotrejež ma šaščž lud Boži.

V. 15.—26. Wrócžiwšchi šo do Ešyptowškeje boja šo Šosefowi bratřja, so mohł jim Šosef nětko, hdyž njetrjeba wjazy na

„Hdyž na tajle wězy myšlach, woczynichu so durje a wulki, hylnty muž i wloškami hižo schěrnymi do istwy jastupi. To běšče jedyn i teju, kotrejuž běch delkach pschi džěle widzał. Běšče so kofschlu woblekl a měješče faran a dvě schleńzy w ruzy.

„Dobry wjeczor!“ wón praješče, na mnje srudnje pohladajo.

Bothilach jenož hłowu. Sa mužom jastupi stara žona. Měješče drjewjanu dóńčku a staješče ju pschede mnu na semju.

„Tylniče waješče nosy do wody“, wona džěšče. „To wam wějšče derje čžini.“

Běch zyle hnuty a pschi hebi myšlach:

Se tola hiščežče dobrych ludži na hwečze.

Potom wufuch hwojei nohajzy. Dokelž běchu so pucherje rospukle, wone krawajachu a dobra stara žona wošpjetowasche:

Wbohe džěčžo! Wbohe džěčžo!”

Muž so mje woprascha:

„S wotkal seže?”

„S Bjalzburga w Lothringstej!”

„Ale derje!”

So někotrych wofomifach wobroczešče so k hwojei žonje:

„Dži tola po čerstwy khlěbowy tyfanž! Maju mlodženz hiščežče schleńzu wina wupije a potom chzemoj jemu w měrje spacz dacž. Pšchetož trjeba mēra.“

Pšchi tym blido ke mni pšchibuny, tak so mējach nosy w derje čžinjazej wodže a winowy faran pschede mnu. Potom napjelni wón naju schleńzy i dobrym bēnym winom prajizy:

„Wam k strowošči!”

Sošpoša běšče wufchla a pšchinješy wulki, hiščežče čžoply khlěbowy tyfanž, kiž běšče zyle i čerstweje rosběžanej butru pofryty. Nětko hagle čžujach, tak hlōdny běch. Skoro bych do womor padnył. Majsterje to tucži dobri ludžo widžachu, pšchetož žona praješče:

„Prjedy hacž jěšče, moje džěčžo, dyrbicze nosy i wody wšacz.“

A prjedy, hacž sapschijach, schto chzysche čžinicž, so wona pofhili a se hwojim schōrzuchom mojej nosy trěješče.

„Mój Božo, knjeni“, sawolach, „so wo mnje staracze, jako bych wasche džěčžo był!”

So chwili wona wotmolwi:

„Mamoi tež hyna pola wojakow.“

Sslyšach, tak so jej rěč pschi tutnyh słowach haczešče a wutroba mi krawaješče. Myšlach na Rhatržintu a na čžetu Marhatu a njemōžach nicžo wjazy prajicž.

„Sešče a picže!“ nusowasche muž, tyfanž do šibkow krajo.

To tež čžinjach a derje mi sešłodža, kaž ženje prjedy. Wobaj mi mjelcžo pšchihladowaschtaj. A jako běch dojědł, muž postany.

„Haj“, wón wotmolwi, mamoi tež hyna pola wōjšta, je sańdžne leto do Ruskeje čžahnył a nješhmoj wjazy powjeseče wo nim dostaloj... Wōžny hyn žalōšne.

To prajiwšchi pschi hebi mjes tym, so ruzy kichizujzy po istwje khdōžesche. Čžujach, so so mi wocži sańdželitej.

Madobo praješče muž:

„Nětko pak dobru nōž!”

To prajiwšchi woteńdže. Žona i dóńčku ja nim džěšče.

„Wōh wamaj saplacž tyhaz krōcž!“ ja nimaj wolach. Wōh pšchewodž waju hyna domoj.

Potom so wufšlechach, lehnych so do loža a twjerdže wufšnych.

IX.

Majajtra wotucžich wokolo schesčich. Na rōžku mnischkoweje drōhi steješče trompetaj, kiž k shromadženju duješče. Wschitko so hibasche: hlychach konje, wošy a ludži nimo čžahnyčž. Nosy drje mje hiščežče khetro bolešchtej, ale pornjo sańdženym dnjam to nicžo njebēšče. Jako běch so čžiste nohajzy wobul, čžujach so kaž nowonarodženy.

Stejach kručze na nohomaj a prajach pschi hebi: „Hdyž to tak dale pōńdže, Josef, budžešch dobry wojak. Senož sapocžatf je čžežki.“

Zyle sbožowny so wobleklach.

Pšekarjowa žona běšče mojej stupni i popjelom napjelniła a na kchadle stajila, so njebyšchtej hromadže lēšlej a tola wufšhnylej. Bēšchtej derje masanej a so hwečzeschtej.

(Potracžowanje.)

Pōstnemu čžabej.

O drohe jehnjo Jesužo,
Kiž ja mnje k hmyercži džěšče,
Sān ja mój hrēch so krawawilo
A scžerplivy tak běšče,
O pomhaj mi, so čžerpjenju
Ja tebi hweřny wostanu.

Ty čžerpil hyn, so bych tež ja
Tu i tobu čžerpil, bēdžil,
A so by moja wutroba,
Mój duch ja tobu šlēdžil,
O pomhaj, so we čžerpjenju
Čži pschezo hweřny wostanu.

Čžzu i wutrobu hej požadacz
Sso krjudowacz dacž i tobu,
Haj, i tobu so dacž kichizowacz,
Do hmyercže hič ja tobu;
O Jesu, wo to proschu dha,
So bych čži hweřny wostal ja.

Daj pšchińcz wšchē čžwile, čžerpjenje,
Daj pšchińcz wšchē helke krjudy,
Daj sazpicž a tež hanicž mje,
Sranjeny, bity, tudy,
Daj pak, so wostal we čžwili
O Jesu, pschezo hweřny čži.

Ja wēm, so my bjes čžerpjenjow
Dom k wješ'lu nješchindžemy,
Ty hyn do hwojich krašnosčow
Pšches kichiz tež domjedženy,
Schtož i tobu dže pšches čžerpjenje,
Tež i tobu wēcžnje šbōžny je.

Duž jehnjo Bože, wumyj mje
S krowu twojej mje tak rjenje,
So ja pšches tebe we wěrje
Sso šhubicž njem'žu ženje,
Do twojich ranow lehnu so,
Tak wumru ja čžim šbōžnišcho.

Selaž.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Zupjanske farite mēsto, kotrež je so pšches woteńdženje knjeja duchowneho Mikele wuprōšdnilo, hiščežče i nowa wobšadžene njeje a nješhu k temu tež w tu chwili žane wuhlady, kaž hlyšchimy, dokelž so tam hiščežče ničtō jamolwił njeje. Wly Zupjanskej wofadže i wutrobu pschjemny, so by bōřny noweho dušchompastyrja namakala.

— W Rakezach je psched krōtkim šwudowjena Nēmzowa semrjela. Sejny njebočicžki mandželski, kotryž je nětotre leta prjedy semrjel, je zyrłwi 6000 hriwnow wotkajal i tym postajenjom, so by so dań mjes khude wudowy w Rakezach rosdžělila.

— Tež w Draždžanach je so tajke hmylne wotkasanje stalo. Wudowa njeboh duchowneho Hofmanna je šnutštownemu mišionštwu 50,000 hriwnow wotkajala.

— Šalb je sa haprleju deschčil a mokrotu wēšchčil a kaž so šda, nima se hwojim wēšchčzenjom zyle njeprawo, pšchetož mēšaz je jako tajki mokry hōšč k nam pšchistupil.

— Hana Kotherez w Barlinje, kotraž je se hwojimi spiritistifimi khumschtami ludži jebala wudawajo, so mōže duchow morwnych jawolacz, bu jebanštwu dla k jastwu na 18 mēšazow šapudžena. Wona bu wobkēžbowana a pschi tym hyn so wo jeje jebanju pšchewēdčžili. Hacž pak budža so spiritistojō pšches tōule wufšud woprawdže powucžicž, so jara prascha. Pšchetož schtož chze so šam šjebacz dacž, temu so pomhacz njemōže.

— Šōdž „Šurij Adolf“, kotraž běšče na lojenje jerjow k kupje Šsland wujela, so ja 4 njedžele domoj wrōcžila njeje. Šōdž je so najšterje i 12 mužemi, kotřiz běchu na nej, podnurila. To je šedma rybjaza Šōdž, kotraž je so w teje šymje šhubila.